

LA CRÒNICA

Enric
Ramionet

Dimitir

Tots els que alguna vegada han pensat que estaria bé ser testimoni del propi enterrament per saber els termes de l'evocació que faran de nosaltres, haurien d'avaluar, si poden, la possibilitat de dimitir. La dimissió és una alternativa molt menys contundent en tots els aspectes, però manté unes certes similituds amb el traspàs i amb l'oportunitat de veure com vessen llàgrimes per nosaltres, com ens troben a faltar, com evocuen els nostres millors moments, inflen les nostres virtuts més discretes o esmenten, talment com si fos un episodi transcendent, la darrera vegada que ens van veure. Poques coses com la mort per alimentar l'estómac insaciable de la vanitat, i és una llàstima que sigui tan difícil ser-ne testimoni.

Potser les semblances entre una i altra són limitades, però quan la dimissió és un gest honest i no un gir estratègic per agafar embranzida, quan no es fa sota l'ombra d'una sospita vergonyosa, ni és l'intent desesperat d'anticipar o de conjurar un cessament, també desperta en el proïsme una certa tendresa. Momentània, és veritat, però sincera. Llevat dels casos més reconeguts, en la dimissió i en la mort, els nostres enemics acostumen a ser discrets i condescendents. Als dimissionaris se'ls estima perquè han sabut abandonar la lluita pel poder i rebentar voluntàriament el –sempre presumpte– globus de l'ambició, i això desperta simpaties instintives. Aquesta setmana en Lluís Postigo s'ha retirat de la vida política després d'haver estat divuit anys regidor de l'Ajuntament de Llagostera, vuit d'alcalde i set de diputat del Parlament de Catalunya. En Postigo ha tastat el poder i l'oposició, ha estat elogiat i blasmat, estimat i odiat intensament. Els girs atzarosos de la realitat el van portar al Parlament català, però ell tenia, fonamentalment,

Lluís Postigo durant un ple municipal ■ EL PUNT AVUI

vocació per a la política local, des d'on va prendre decisions a favor i en contra dels interessos i les certes dels seus administrats. Va viure episodis grotescos com el de les cintes que havien enregistrat un intent de suborn que, afortunadament, ara ja ningú recorda, i moments memorables com el lideratge de la resistència col·lectiva a les imposicions d'aquella companyia elèctrica tan antipàtica. Allò va acabar en derrota, és cert, i la línia d'alta tensió de les Gavarres ja forma part del nostre paisatge, però, durant un temps, als llagosterencs la mirada ens va brillar com només ho fa als que troben sentit a l'existència.

No és fàcil sortir incòlume de la política local, i amb Postigo qui més qui menys hi ha tingut complicitats i desacords, hi ha detectat una certa distància desconfiada o una excessiva agror en les reivindicacions, o fins i tot una estranya tendència a quedar-se sol en la defensa dels interessos col·lectius, però ningú li pot discutir la honestedat, la capacitat, el compromís i la dedicació. Avui, la vida política no s'acaba en les carns contingudes dels partits, ans al contrari, les energies transformadores són molt més vives sense aquests encotillaments, i dimitir, de fet, més que morir és resuscitar.

LA GALERIA

Jordi
Soler

'Tertschiversacions'

S'ha comentat aquest dies la piulada del periodista Hermann Tertsch en què afirmava que l'afusellament del president Lluís Companys era una de les poques execucions franquistes que haurien aplaudit les democràcies. Després, davant l'allau de blasmes que la piulada va rebre, Tertsch es va curar en salut dient que si la guerra l'haguessin guanyat els republicans, també l'haurien afusellat. Per tant, és lògic de dir que el columnista del diari *Abc* sí que l'aplaudeix. Però, si alhora fa ufana del seu tarannà democràtic, quedarà ben sol en la seva ominosa aclamació. En principi, cap democràcia autèntica aplaudiria un afusellament, perquè aplaudir no vol dir només estar d'acord amb allò que et fa picar de mans, sinó també celebrar-ho, i en les democràcies, fins i tot en aquelles en què, per desgràcia, encara s'aplica la pena de mort, no se sol ovacionar les execucions. I, en el cas del president de la Generalitat republicana, les possibilitats

Si fóssim independents, ens annexaríem l'Aragó, el País Valencià i, perquè no, França, que la tenim aquí a tocar

d'una actitud favorable resultarien del tot nul·les. Lluís Companys va ser detingut per la Gestapo, és a dir, la policia nazi, a la França ocupada, i tot seguit lliurat al règim feixista d'un dictador que tenia una foto dedicada d'Adolf Hitler sobre la taula del seu despatx (hi ha imatges que ho demostren).

Per cert, Hermann Tertsch reproduïa ahir en el seu espai d'*Abc*, paràgrafs del llibre *Recuperar España. Propuestas desde la Constitución*, obra de polítics i acadèmics de la Universitat San Pablo CEU. N'he triat un parell: "La experiencia histórica nos enseña también en España y en las edades moderna y contemporánea que siempre que hemos iniciado procesos de desintegración y autodeterminación como los actuales, y aunque en principio pudiera existir retórica amable en el centro y la periferia, lo cerramos con amplios derramamientos de sangre." I l'altre: "Pero además, está su clara vocación expansionista. Los nacionalistas no pueden admitir la subsistencia de diversas identidades en su propio territorio [...]. Los territorios separados, con el entusiasmo nacionalista que los llevó a la separación, con la embriaguez que el éxito produce en sus dirigentes, piensan en extender su acción benéfica hacia territorios limítrofes."

Que bé, amics! Si fóssim independents, ens annexaríem l'Aragó, el País Valencià i, perquè no, França, que la tenim aquí a tocar.

La programació de Televisió de Girona

+

=

també en directe a www.tvgirona.tv